

[Socialministeren.]

for bestemte samfundsklasser, f. eks. industriarbejdere, funktionærer o. s. v.

Spørgsmålet synes nu at have mistet noget af sin betydning, da Arbejdskonferencen jo senere har vedtaget den omfattende konvention om social tryghed, som vi nu behandler. Denne konvention er udformet på en måde, som i højere grad end de ældre konventioner gør det muligt for lande, der ratificerer dem, at give udtryk for, at de reelt har en ordening, der giver en rimelig betryggelse i tilfælde af arbejdsfortjenestens bortfald som følge af sygdom, arbejdsløshed, forsørgers død o. s. v., selv om deres lovgivninger er indbyrdes afvigende i principper og enkeltheder.

Denne konvention har Danmark kunnet ratificere og har herigennem opnået anerkendelse af, at vor sociale lovgivning er på højde med kravene i konventionen. Muligheden for, at Danmark kan ratificere flere konventioner, undersøges nu i arbejds- og socialministeriernes faste udvalg vedrørende Den internationale Arbejdsorganisation. Formanden for dette udvalg er socialministeriets departementschef, Erik Dreyer, og udvalget består i øvrigt af repræsentanter for Arbejdsgiverforeningen og Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund og af embedsmænd fra arbejds- og socialministerierne. I udvalget er der således lejlighed til for både arbejdsgivernes og fagbevægelsens repræsentanter at fremsætte deres synspunkter om dette spørgsmål. Da udvalget har en så alsidig sammensætning og rummer en så fyldig repræsentation for sagskundskaben på disse områder, vil det ærede medlem sikkert være enig med mig i, at det giver sikkerhed for, at spørgsmålet om muligheden for Danmarks ratifikation af internationale konventioner om arbejdsforhold bliver overvejet på den mest betryggende måde.

Som et eksempel på dette udvalgs virksomhed kan jeg nævne, at udvalget for nylig har afgivet indstilling til regeringen om Danmarks ratifikation af konventionen af 1951 om lige løn til mænd og kvinder. Som de ærede medlemmer måske husker, udtalte statsministeren ved åbningen af dette folketingsår, at det er regeringens hensigt at fremsætte forslag i det høje ting om Dan-

marks ratifikation af denne konvention. Jeg kan også henvise til mine bemærkninger i den skrivelse, der fulgte med beretningen om Den internationale Arbejdskonference i juni 1959, da denne beretning for nylig blev omdelt til de ærede medlemmer i det høje ting. Jeg har her oplyst, at spørgsmålet om Danmarks ratifikation af en eller flere af de tre konventioner om fiskernes arbejdsforhold, der blev vedtaget på denne konference, for tiden undersøges af de myndigheder, hvorunder fiskernes arbejdsforhold sorterer.

Jeg er imidlertid ganske enig i, at de forskellige forhold, der i en række tilfælde har ført til, at Danmark ikke har ratificeret konventioner vedtagne i ILO, nødig skulle resultere i en forringelse af Danmarks internationale placering, socialpolitisk set. Jeg har derfor til hensigt at bede vort faste udvalg foretage en nærmere gennemgang af samtlige konventioner vedtaget af Arbejdsorganisationen med henblik på at udfinde, 1) hvor mange af disse der efter deres emne og udformning overhovedet er relevante overført på danske forhold, og 2) i hvilken udstrækning Danmark har ratificeret de således afgrænsede konventioner. Jeg skal drage omsorg for, at resultatet af denne undersøgelse til sin tid bliver bragt til det høje tings kundskab.

Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen bragte sit politiske alibi i orden ved nogle socialpolitiske udtalelser. Jeg går ud fra, at vi ikke ved denne lejlighed skal drøfte den sociale lovgivning i almindelighed. Når der tales om udbygning, ja, så kan jeg jo henvise til den forhandling, der for nylig fandt sted om det nye forslag om revalidering. Der var man jo fra alle sider enig om, at en udbygning var ønskelig.

Til slut vil jeg minde om, at Den internationale Arbejdskonference i år viste Danmark den ære enstemmigt at vælge den danske regeringsrepræsentant, departementschef Erik Dreyer, til præsident. Jeg tager dette som udtryk for den anseelse, Danmark nyder ved Den internationale Arbejdskonference, og som et tegn på, at Danmark ikke bliver betragtet som tilbagestående land på dette område.

Hermed sluttede forhandlingen.